

og det konservative Folkeparti bort fra det, som var den fælles Aftale, rettede de giftigste Beskyldninger mod os for at svinge Sønderjyderne for til sidst at naa dertil, at det blev foreslaaet i fuldt Alvor, at man skulde rejse Skamstøtte, ikke blot for Ministeriets Chef, men ogsaa for den Mand, der gennem alle Trængselsaarene havde staaet som Sønderjydernes første Talsmand. Og da man ikke kunde faa Regeringen fjernet paa lovlig Vis, tilrettelagde man en Situation, først socialt og fagligt derved, at man i Arbejdsgiverfor-ningen samlede 25 Mill. Kr. sammen til en Kampfond mod Fagforeningerne og proklamerede Lockout; og derefter gik Venstre til Kongen for at faa et politisk Kup iværksat. Saa troede man, man havde Lejlighed til at slaa Socialdemokratiet ned for stødse, men Forsøget mislykkedes, og Hr. Pinstrup kan gøre nok saa mange Forsøg, Socialdemokratiet vil vokse, og det vil til syvende og sidst vokse Hr. Pinstrup over Hovedet.

Anden Næstformand (Parkov): Vi er kommet for langt udenfor den til Behandling værende Sag, og jeg skal henstille, at man genoptager Forhandlingen om den.

Hr. Gerhard Nielsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Gerhard Nielsen: Jeg maa give Hr. Hauge Ret i, at Hr. Pinstrup er en af dem, der har saaet den giftigste Sæd i Krigsaarene. De af os, der kender Hr. Pinstrup nøjere, hører hans Taler og har læst det Blad, der staar ham meget nær, „Aalborg Amtstidende“, er ikke blinde for, at hvis der er noget Sted her i Landet, hvor der er saaet giftig Sæd i Krigsaarene, er det i Nordjylland fra Hr. Pinstrup og det Blad, der staar ham nær.

Sporon-Fiedler: Da den højtærede Landbrugsminister og forskellige ærede Medlemmer har bæret mig med at beskæftige sig med de Udtalelser, jeg fremkom med i Forgaars, ønsker jeg at knytte nogle Bemærkninger hertil.

Den højtærede Minister hæftede sig ved en Bemærkning fra min Side om, at jeg sængstede mig for, at han nu var kommet saa højt op, at Landbruget fortonede sig som noget mindre end tidligere, og han gengældte denne Udtalelse ved at sige, at ogsaa jeg var kommet ret højt op. Der er saaledes en Mulighed for, at vi — og det skulde glæde mig — kan mødes i en højere Enhed, selv om det maaske ikke bliver i fuld Enighed. Jeg har paa det bestemteste pointeret,

at det Lovforslag, den højtærede Landbrugsminister har fremlagt, paa store og væsentlige Punkter adskiller sig paa fordelagtig Maade fra sine Forgængere; og jeg kan som Ordfører for det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, og paa hvis Vegne, jeg har den Ære at tale, paaskønne, at to Hovedformaal, som vi hele Tiden har betonet som for os meget væsentlige, er sket Fyldest, nemlig at Landbruget har faaet en passende Pris — det, der under Debatten er blevet kaldt Ombytningsprisen —, endogsaa rundet lidt af opefter; og at man har taget Sigte paa at skaffe Befolkningen Rugbrød til, hvad man kalder en overkommelig Pris.

Jeg nævnte i min Tale i Forgaars, at dette Lovforslag indeholdt to Ting. For det første tog det Stigte paa at fremskaffe det til Befolkningens Forsyning med Brød nødvendige Brødkorn, og for det andet var det en Art Dyrtingslov, der tog Sigte paa at nedsætte Brødprisen fra den Pris, som det skulde koste, hvis der intet Tilskud blev fra nogen Side. Om hele den første Del er der ingen Uoverensstemmelse. Uoverensstemmelserne fremkommer, naar vi taler om Kompensationerne; og jeg maa sige, at ihvorvel mit Ønske om at naa til et godt Resultat her er lige usvækket, er min Opfattelse ikke ændret, skønt jeg maa sige, at den Tale, som den højtærede Landbrugsminister holdt i Gaar, var af en ganske overordentlig Klarhed og syntes mig i Retning af det klarlæggende at staa langt over den Tale, hvormed den højtærede Landbrugsminister ledsagede Forslaget, til Trods for at ogsaa den var meget klar og vel underbygget.

Den højtærede Landbrugsminister vilde opnaa Dækning for dette meget betydelige Beløb, 90 Mill. Kr., ad 4 Veje. Den første Vej er den at lade Franskbrødet være medvirkende til, at Rugbrødsprisen bliver sat ned. Jeg har udtalt mig derom og skal ikke komme nærmere ind derpaa; det er det sikre, det eneste sikre i denne Sag. Den næste er at udføre den Del af Brødkornet, som ikke er nødvendig for Befolkningens Forsyning med Brød. Jeg er ikke i Stand til at udtale mig om, hvorvidt dette vil skuffe — jeg er ikke utilbøjelig til at tro, at det vil skuffe —, men jeg har paapeget det utiltalende i, at man tager Kornet til en vis lavere Pris for derefter at ville tjene paa det. Den tredje Vej er Udførsel af Byg. Den er for saa vidt mere tiltalende, som det er frivilligt, om Landmændene vil aflevere dette Korn. Men jeg kunde tænke mig, at ogsaa den Vej vil skuffe, thi jeg tror ikke, der kommer godt og vel 2 Mill.